

UCHWAŁA NR II/35/18
RADY MIEJSKIEJ W MIĘDZYRZECZU
z dnia 11 grudnia 2018 r.

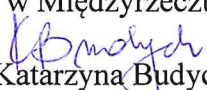
**w sprawie odpowiedzi na skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Gorzowie Wlkp.**

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.¹) uchwała się, co następuje:

§ 1. Udziela się odpowiedzi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. na skargę Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Międzyrzeczu, ul. Wojska Polskiego 13a, 66-300 Międzyrzecz na uchwałę nr LII/481/18 Rady Miejskiej w Międzyrzeczu z dnia 20 czerwca 2018 r. w sprawie Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Odpowiedź stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Do reprezentowania Rady przed Sądem upoważnia się Burmistrza Międzyrzecza, który może ustanawiać pełnomocników procesowych.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miejskiej
w Międzyrzeczu

Katarzyna Budych

¹ Zmiany niniejszej ustawy ogłoszone zostały w Dz. U. z 2018 r. poz. 1467 i poz. 1629

Załącznik do uchwały Nr II/35/18
Rady Miejskiej w Międzyrzeczu
z dnia 11 grudnia 2018 r.

**Wojewódzki Sąd
Administracyjny w Gorzowie Wlkp.
ul. Dąbrowskiego 13
66-400 Gorzów Wlkp.**

Skarżący:
Prokurator Prokuratury Rejonowej
w Międzyrzeczu
ul. Wojska Polskiego 13 a
66-300 Międzyrzecz

Organ skarżony:
Rada Miejska w Międzyrzeczu
ul. Rynek 1
66-300 Międzyrzecz

Odpowiedź na skargę.

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2016 r. poz. 718 ze zm. dalej p.p.s.a.) Rada Miejska w Międzyrzeczu przekazuje skargę Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Międzyrzeczu z dnia 13 listopada 2018 r. na uchwałę Rady Miejskiej w Międzyrzeczu z dnia 20 czerwca 2018 r. nr LII /481/18 w sprawie Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków (Dz. Urz. Województwa Lubuskiego z 2018 r. poz. 1488) wraz z odpowiedzią na skargę

i

1/ uznaje zasadność skargi co do wszystkich zaskarżonych przepisów Regulaminu tj. § 4, § 5, § 6 ust. 1 i 2, § 7 pkt. 1 i 4, § 8, § 9 ust. 1 i 3, § 10 ust. 4, § 12, § 13, § 14, § 15 ust. 1, 2 i 5, § 16 ust. 3 i 4, § 18, § 19 ust. 3, § 21 ust. 3 i 4 pkt. 1, § 22 ust. 5 w części dotyczącej zapisu: „bez uzyskania jego zgody” oraz „lub niezgodnie z projektem technicznym przyłącza uzgodnionym z przedsiębiorstwem”, § 25 ust. 9 w zakresie zdania drugiego, § 29.

2/ wnosi o oddalenie skargi w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Międzyrzeczu wniósł skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Międzyrzeczu z dnia 20 czerwca 2018 r. nr LII /481/ 18 w sprawie Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków (Dz. Urz. Województwa Lubuskiego z 2018 r. poz. 1488) zarzucając jej istotne naruszenie art. 7 i 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 19 ust. 5 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. 2018 r. poz.1152), polegające na przekroczeniu granic upoważnienia ustawowego przejawiającego się w powtarzaniu i modyfikowaniu przepisów ustawowych przy jednoczesnym zaniechaniu uregulowania zagadnień wymienionych w upoważnieniu ustawowym.

W konsekwencji wnosi o stwierdzenie nieważności uchwały w całości.

Zarzut powtarzania zapisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (dalej „o zbiorowym zaopatrzeniu”) lub przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej w sprawie określenia taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. z 2018, poz. 472), a także wychodzenia poza granice delegacji ustawowej Rada Miejska w Międzyrzeczu uznaje za uzasadniony co do poniższych przepisów Regulaminu tj. § 4 ust. 1, § 5, § 6 ust. 1 i 2, § 7 pkt. 1 i 4, § 8, § 9 ust. 1 i 3, § 10 ust. 4, § 12, § 13, § 14 ust. 3 i 4, § 15 ust. 1, 2 i 5, § 16 ust. 3 i 4 pkt. 1 i 4, § 18, § 19 ust. 3, § 21 ust. 3 i 4 pkt. 1, § 22 ust. 5 w części dotyczącej zapisu: „bez uzyskania jego zgody” oraz „lub niezgodnie z projektem technicznym przyłącza uzgodnionym z przedsiębiorstwem”, § 25 ust. 9 w zakresie zdania drugiego, § 29.

Natomiast niezasadna jest skarga w części dotyczącej § 4 ust. 2 Regulaminu, który stanowi: „Przedsiębiorstwo informuje konsumentów o jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 13 ustawy”. Zapis ten tylko pozornie jest powtórzeniem art. 12 ust. 5 ustawy i jednocześnie jego modyfikacją. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz. U. z 2017 r., poz. 2294) w § 26 ust. 4 stanowi, iż informacje o jakości wody konsumenci uzyskują zgodnie z przepisami o dostępie do informacji publicznej lub z komunikatów umieszczanych na stronie internetowej urzędu gminy oraz na stronie internetowej podmiotów, o których mowa w § 6 (dotyczy on przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych) i § 7, jeżeli taka strona jest prowadzona. Oznacza to, że możliwość uzyskiwania informacji o jakości wody w przedsiębiorstwie przewidziana została w rozporządzeniu dotyczącym jakości wody, a Regulamin w rozdziale dotyczącym minimalnego poziomu świadczonych usług przez przedsiębiorstwo przewidział obowiązek informowania konsumentów w sposób przewidziany przepisami wykonawczymi do ustawy. Jest to obowiązek niezależny od obowiązku organów gminy przewidzianego w ustawie i rozporządzeniu.

Nieuzasadniona jest również skarga w zakresie § 14 ust. 1 i 2 Regulaminu, które brzmią: „Podstawą obciążenia odbiorcy usług należnością za usługi świadczone przez przedsiębiorstwo jest faktura. W przypadku niemożności odczytania wskazań wodomierza lub

urządzenia pomiarowego przedsiębiorstwo wystawia fakturę zaliczkową, która zostaje skorygowana w następnym okresie rozliczeniowym”. Wskazany przez skarżącego § 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie taryf określa przede wszystkim termin w jakim odbiorca dokonuje zapłaty za usługi wodno-kanalizacyjne, a nie rodzaj dokumentu stanowiącego podstawę rozliczeń. Tymczasem Regulamin określa to drugie. Nie stanowi więc powtórzenia § 17 ust. 1 rozporządzenia zapis §14 ust. 1 skarżonego aktu. Odnosnie zarzutu wadliwego unormowania sposobu rozliczeń w oparciu o „fakturę zaliczkową” to przyznać należy, że podstawą rozliczenia jest faktura. Wyraz „zaliczkową” użyto w Regulaminie nie w sensie określenia rodzaju faktury, lecz w sensie wskazania sytuacji, w której dochodzi do wystawienia faktury, mimo niemożności odczytania wskazań wodomierza. Niemożność odczytania wskazań wodomierza, z uwagi na brak dostępu do nieruchomości usługobiorcy, spowodowana przyczynami niezależnymi od przedsiębiorstwa (np. nieobecność usługobiorcy, niewpuszczenie przedstawiciela przedsiębiorstwa do pomieszczenia z wodomierzem) jest zjawiskiem nader częstym. Niewystawienie faktury z tego powodu prowadziłoby do zakłóceń w rozliczeniach z odbiorcami usług. Wystawiając zaliczkowo fakturę przedsiębiorstwo przyjmuje ilość dostarczonej wody lub odprowadzonych ścieków równą ilości z okresu bezpośrednio poprzedzającego. Wystawione zaliczkowo faktury leżą w interesie obu stron, ponieważ pozwalają na uniknięcie zaległości i można je skorygować przy najbliższym odczycie.

Także § 16 ust. 4 pkt 2 i 3 Regulaminu nie zasługują na stwierdzenie ich nieważności. Przewidują one, że do wniosku o wydanie warunków technicznych przyłączenia należy dołączyć kopię dokumentu potwierdzającego tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, której wniosek dotyczy, a w przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości – opis stanu prawnego uprawdopodobniającego prawo do korzystania z nieruchomości. W odniesieniu do tego zapisu należy wziąć pod uwagę treść art. 6 ust. 4 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu, który stanowi, że umowa na dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków może być zawarta z osobą, która posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, do której ma być dostarczana woda lub z której mają być odprowadzane ścieki, albo z osobą która korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. W ocenie Rady ustawodawca nałożył na przedsiębiorstwo obowiązek badania, czy przyszły odbiorca usług legitymuje się tytułem prawnym do nieruchomości. Ponieważ przedsiębiorstwo ma obowiązek zawarcia umowy na dostawę wody i odbiór ścieków, której nieruchomość została przyłączona do sieci i która wystąpiła o zawarcie umowy pisemnym wnioskiem, badanie tytułu prawnego do nieruchomości musi nastąpić na etapie wydawania warunków technicznych przyłączenia nieruchomości do sieci. Regulamin przewiduje, że do wniosku należy dołączyć kopię dokumentu potwierdzającego tytuł prawny. Może to być jakikolwiek dokument, np. odpis księgi wieczystej, kopia umowy. Dokumenty te w zakresie danych wrażliwych, a jednocześnie nieistotnych dla celu dla którego zostały przedłożone mogą być ukrywane (zamazywane). Nie można się więc zgodzić ze skarżącym, że żądanie przedstawienia kopii dokumentu potwierdzającego tytuł prawny do nieruchomości przy ubieganiu się o wydanie warunków technicznych przyłączenia jest niezgodne z przepisami ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu oraz przepisem art. 29 a ustawy – Prawo budowlane.

Stwierdzenie nieważności przepisów, które są powieleniem bądź ich modyfikacją już obowiązujących przepisów szczegółowo wymienionych w skardze nie wpływają na ważność

pozostałej części Regulaminu. Normowane bowiem nimi zagadnienia regulują właściwe przepisy powszechnie obowiązujące.

Pozostała część, po stwierdzeniu nieważności zaskarżonych przepisów, nadal pozostaje Regulaminem spełniającym wymagania art. 19 ust. 3 i 5 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu.

Należy podnieść, że skarżący zarzucił na wstępie skargi, iż w Regulaminie zaniechano „uregulowania zagadnień wyegzemplifikowanych w upoważnieniu ustawowym”. Zarzut ten jednak jest gołosłowny, gdyż skarżący nie wskazał czego konkretnie w Regulaminie brak. Powoduje to, że nie można odnieść się merytorycznie do tego zarzutu.

Stąd wniosek skarżącego o stwierdzenie nieważności całego Regulaminu jest nieuzasadniony.

Ponieważ przedmiotem zaskarżenia są niektóre przepisy Regulaminu będącego aktem prawa miejscowego, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubuskiego Rada ogranicza się do przesłania skargi wraz z odpowiedzią na skargę.

Rada Miejska wnosi jak na wstępie odpowiedzi na skargę.